

רע"פ 5514/15 - יואל כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5514/15

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

המבקש: יואל כהן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 24.7.2015 בעפ"ת 40093-06-15 שניתן על ידי כבוד השופט הבכיר צ' סגל

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט הבכיר צ' סגל) בעפ"ת 40093-06-15 מיום 24.7.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט לתעבורה (השופט א' חן) בתת"ע 5705-02-14 מיום 19.1.2015 וגזר דינו מיום 14.5.2015.

2. בבית משפט לתעבורה, המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), ביחד עם סעיפים 64ב(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה ותקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. זאת, לאחר שבבדיקת ינשוף שנעשתה לו נמצאה בגופו כמות אלכוהול בריכוז של 546 מיליגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף. בגזר דינו של המבקש, בית המשפט השית' עליו 24 חודשי פסילה מנהיגה; 12 חודשי פסילה מנהיגה על תנאי למשך 24 חודשים; 60 ימי מאסר על תנאי למשך 24

עמוד 1

חודשים שלא ינהג ברכב כאשר הוא פסול מלנהוג.

3. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו, וקבע כי עיקרו בטענות הנוגעות לקביעות עובדתיות, בהן ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב. גם לגופו של עניין, בית המשפט המחוזי לא מצא מקום לקבל את טענותיו של המבקש, ובכלל זה גם הטענות לעניין גזר דינו של בית משפט לתעבורה. בית המשפט המחוזי עמד על כך שלעבירת הנהיגה בשכרות פסילת מינימום לתקופה שלא תפחת משנתיים בהתאם לסעיף 39א לפקודות התעבורה, ולכן לא מצא כל עילה להתערבות בעונש שנגזר על המבקש.

4. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ולהורות על זיכוי, וזאת לשיטתו, לאור אי קבילותן של אמירותיו אשר היוו את הבסיס היחיד להרשעתו; לאור היעדרה של תוספת ראיתית הנדרשת להודיית החוץ; והן לאור היעדר יסוד "הנהיגה" בעניינו לפי ההלכה הפסוקה. כן עותר המבקש להורות על הקלה בעונשו, שכן לטענו בית המשפט לתעבורה החמיר עמו יתר על המידה.

5. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור איננה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה. עיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, ובפסקי הדין של בית משפט לתעבורה ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. עניינה של הבקשה הוא בנסיבותיו האישיות של המבקש הנוגעות לניהול משפטו והוכחת הרשעתו, ונשענת על קביעות עובדתיות פרטניות לעניינו. על כן, אינני מוצא כי המבקש הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

6. יתרה מכך, טענותיו של המבקש נוגעות גם לחומרת העונש שהושת עליו. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. סטייה כאמור לא הוכחה על ידי המבקש, ומעיון בפסיקה הקיימת במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה. יודגש, כי סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע פסילת מינימום למשך 24 חודשים על הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות שבה הורשע המבקש. משכך, ברי כי אין כל מקום להתערב בעונש שהושת על המבקש.

7. סוף דבר, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ח באב התשע"ה (13.8.2015).

ש ו פ ט

